కథ

మంచుతెర

- కట్టా రాంబాబు

బస్ దిగిన వెంటనే భర్త కోసం అటూ, ఇటూ చూసింది వనజ. కనుచూపు మేరలో ఎక్కడా కన్పించలేదు శంకరం. బయలుదేరే ముందు ఫోన్‌లో మాట్లాడి నప్పుడు చెప్పనే చెప్పాడు.

'నేను నీకోసం ఎనిమిది గంటల వరకే వెయిట్ చేయగలను. ఆఫీసులో ఇన్‌స్పెక్షనుంది త్వరగా వెళ్ళిపోవాలి. బస్ లేటుగా వస్తే మాత్రం నాకోసం ఎదురు చూడకుండా ఆటో చేసుకుని ఇంటికి వెళ్ళిపో. తాళాలు ఇంటిగలవాళ్ళ దగ్గరుంటాయి. తీసుకో" అని.

ఈరోజు బస్ తొమ్మిది గంటలగ్గాని చేరుకోలేదు. ఈ వెధవ బస్‌లెప్పుడూ ఇంతే. ముఖ్యంగా అమలాపురం నుంచి హైదరాబాదు బస్సులయితే రోజూ లేటే. ఒక్కోసారి ట్రాఫిక్‌లో ఇరుక్కుని పన్నెండు, ఒంటిగంట కూడా అవుతుంది. ఇంక భర్తకోసం చూడకుండా ఆటో పిలిచి విజయ్‌నగర్ కాలనీకి మాట్లాడుకుంది.

ఆటోలో కూర్చుని ఇంటికి చేరేవరకు భర్త గురించిన ఆలోచనలే. అప్పుడే పదిరోజులయిపోయింది ఆయన్ని చూసి. పెళ్ళయిన ఆరునెలల్లో ఇన్నిరోజులు భర్తను విడిచి ఉండటం ఇదే. అమ్మకి టైఫాయిడ్ వచ్చిందని, తనని చూడాలంటుంద[illegible]న్న ఫోన్ చేస్తే వెళ్ళింది. భర్తతో కలిసి వెళదామనుకుంది కాని ఆయనకు శలవు లేకపోవడం, ఇన్‌స్పెక్షనుండటంతో తను ఒక్కర్తే బయలుదేరింది. మూడోరోజుకే భర్తమీద మనసు తిరిగిపోయింది. కాని అమ్మకు జ్వరం తీవ్రంగా ఉండటంతో బయలుదేరలేకపోయింది. ఈ పదిరోజులు రాత్రిళ్ళు ఫోన్‌లో భర్తతో మాట్లాడితేగాని నిద్రపట్టేదికాదు. ఆయనంటే తనకి ప్రాణం. ఆయనకీ అంతే. తప్పనిసరి పరిస్థితుల్లో పుట్టింట్లో ఉండవలసివచ్చింది. అమ్మకి తగ్గి పత్యం పెట్టిన వెంటనే బయలుదేరేసింది. రెండురోజులులాగితే తమ్ముడినిచ్చి పంపుతానని తండ్రి చెప్పినా వినలేదు. వాడికిప్పుడు పరీక్షలు జరుగుతున్నాయి. ఇంక రెండు రోజులుగ్గాని పూర్తికావు. తల్లి అలా వుండటంతో నాన్న బయలుదేరటానికి వీలులేదు. తను ఒంటరిగానే బయలు దేరతానని చెప్పడంతో నాన్న బస్‌కి రిజర్వు చేయించాడు. అప్పటికే చెల్లెలు వేళాకోళం చేసింది.

"బావని విడిచి అక్క ఉండలేకపోతోంది. మనకంటే ఆరునెలల క్రితం వచ్చిన బావ ఎక్కువైపోయాడు దీనికి" అని. చెల్లెలి నెత్తిమీద ఒక్క మొట్టికాయ మొట్టింది అలా అంటుంటే.

రాత్రి బస్సులో ఒక్కక్షణం కూడా నిద్రపోలేదు. ఎప్పుడెప్పుడు ఆయన్ని చూస్తానా అని ఒకటే ఆలోచన. తనులేకపోవడంతో ఆయనకు నిజంగా పిచ్చెక్కి వుంటుంది. ఆఫీసుకెళ్ళే సమయం తప్పితే ఒక్కక్షణం కూడా తనని విడిచిపెట్టి ఉండడు. అలాంటి భర్త దొరకడం నిజంగా తన అదృష్టం కదూ.

పదిరోజుల విరహం ఆమెను నిలవనీయడంలేదు. ఎప్పుడెప్పుడు భర్తను చూస్తానా, ఎప్పుడు భర్త కౌగిలిలో కరిగిపోతానా అనే తలపులతో ఆమె మనస్సు, శరీరం తహతహలాడుతున్నాయి.

ఆటో ఇంటికి చేరింది. తాళాలకోసం ఇంటిగలవారి పోర్షను వైపుకి వెళ్ళింది వనజ.

ఇంటిగలావిడ తాళాలిస్తూ -

"ఏమిటమ్మా వనజా ఇదేనా రావడం. మీ ఆయన్ని పూర్తిగా మర్చిపోయినట్టున్నావే" అంటూ నవ్వింది. ఎందుకో ఆవిడ మాటల్లో ఏదోతేడా అన్పించింది. అవేమీ పట్టించుకోకుండా తాళాలు తీసుకుని తలుపుతీసి సూట్‌కేసుతో ఇంట్లో ప్రవేశించింది. సూట్‌కేసును డ్రాయింగ్ రూమ్‌లో పెట్టి బాత్‌రూమ్ కెళ్ళి ముఖం కడుక్కుని వచ్చింది. ఫ్రిజ్‌లో పాలపాకెట్లుండటంతో స్టవ్ వెలిగించి కాఫీ కలుపుకుంది.

కాఫీ తాగి కప్పు సింకులో పడేసి ఒళ్ళంతా చికాగ్గా ఉండటంతో స్నానం చేద్దామని సూట్‌కేసు తీసుకుని బెడ్‌రూమ్‌లోకి అడుగుపెట్టింది.

అక్కడి సీను చూసి బిత్తరపోయింది.

బెడ్‌మీద దుప్పటి నలిగిపోయి వుంది. పక్కమీద వాడిపోయిన మల్లెపూలు అక్కడక్కడ పడివున్నాయి. నేలమీద పగిలిన గాజుముక్కలు. రాత్రంతా పక్కమీద గడిపిన గుర్తులు.

వనజకు మతిపోయింది. చేతిలోని సూట్‌కేసు జారిపోయింది.

ఏమిటిది? ఏం జరిగిందిక్కడ?

తను లేనప్పుడు భర్త ఇంకొకరితో...

ఊహించలేకపోయింది.

దుఃఖం వచ్చేసింది వనజకు. అక్కడ ఒక్కక్షణం కూడా ఉండలేక డ్రాయింగ్‌రూంలోకొచ్చి సోఫాలో కూలబడిపోయింది. ఎంత ఆపుకుందా మనుకున్నా ఏడుపు ఆగడం లేదు. తను భర్తను ఎంత గాఢంగా ప్రేమించింది. అతనితోడిదే జీవితమనుకుంది. అతన్ని ఎంతో నమ్మింది. కాని తను పదిరోజులు ఇంట్లో లేకపోయేసరికి ఇంకో ఆడది కావలసి వచ్చిందంటే తనమీద అతని ప్రేమంతా ఒట్టి భూటకమని తెలిసిపోతోంది. ఛీ! ఛీ! ఎంత పనిచేశాడు. భర్తమీద కోపంతోపాటు అతనంటే విరక్తి పుడుతోంది. పెళ్ళాం ఇంట్లో లేకపోతే ఇంకో ఆడదాన్ని ఇంటికి తీసుకొచ్చేయడమేనా? అంత ఆగలేకపోయాడా? ఇలాంటి వాడితోనా ఇంతకాలం తను కాపురం చేసింది? ఇంక అతనితో కలిసి జీవించలేదు. వెంటనే తిరిగి వెళ్ళిపోదామని నిర్ణయించుకుంది.

అలా వెళ్ళిపోతే తనకి నిజం తెలిసిందన్న సంగతి అతనికి తెలియదు. వచ్చేవరకు వుండి అతన్ని నాలుగు దులిపేసి తాడోపేడో తేల్చుకుని వెళ్ళిపోవాలనుకుని అలాగే సోఫాలో కూర్చుండిపోయింది. స్నానం కూడా చేయాలనిపించలేదు. ఎన్ని కలలు కంది జీవితం గురించి. ఎన్ని ఆశలు అల్లుకుంది. అన్నీ నీటిమూటలయిపోయాయి. తన కాపురం మూణ్ణాళ్ళ ముచ్చటవుతుందని కల్లోకూడా ఊహించ

లేదు. ఇంక తన భవిష్యత్తేమిటి? చచ్చిపోవాలని కూడా అన్పించింది.

మనసు పరిపరివిధాల ఆలోచనలో పడింది. ఇంతలో బయటినుంచి వదినగారూ అంటూ పిలుపు వినిపించింది. పక్కపోర్షను పంకజాక్షి గొంతది. గబగబా ముఖాన్ని పవిటచెంగుతో తుడుచుకుని వెళ్ళి తలుపుతీసింది.

"ఎప్పుడొచ్చారు? ఇంకా స్నానం చేసినట్టులేదు. అన్నయ్యగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయినట్టున్నారే. అవునూ వారం రోజుల క్రితం మీ ఇంటికెవరో బంధువులొచ్చినట్టున్నారు. పగలు కనపడేవారు కాదుగానీ రాత్రిళ్ళు మాత్రం ఇల్లంతా హడావిడిగా ఉండేది" ఆవిడ మాటలు ఇంకా బాధించాయి. ఆవిడ కావాలనే మాట్లాడు తుందని తెలుసు. అయినా అవేమీ కన్పడనీయకుండా ముఖానికి నవ్వు పులుముకుని -

"అవునండీ. మావారు తరఫు బంధవులొచ్చారు. ఆయనకు వరునకు చెల్లెలవుతుంది. వాళ్ళు బెంగుళూరులో వుంటున్నారు. ఆయన ఫోన్‌చేసి చెప్పారు. అమ్మకు బావుండక నేను రాలేకపోయాను. ఏం అవస్థలు పడ్డారో ఏమో" అంటూ ఏవేవో అబద్ధాలు చెప్పేసింది.

"నువ్వో పిచ్చిమా లోకానివి కాబట్టే మీ ఆయన అలాంటి వేషాలేస్తున్నాడన్న్" ట్టు ఓ నవ్వునవ్వి "ఇంకా పనులేవీ కానట్టున్నాయి. మళ్ళీ వస్తాన్లెండి" అని చెప్పి వెళ్ళిపోయింది.

తలకొట్టేసినట్టయింది వనజకు. ఆటో దిగిన వెంటనే ఇంటిగలావిడ పలకరింపూ ఇప్పుడు పంకజాక్షి పరామర్శలతో భర్తచేసిన నిర్వాకమేమిటో అర్థమైపోయింది. తను వెళ్ళిన వెంటనే దేన్నో తెచ్చుకుని దుకాణం తెరిచినట్టున్నాడు. ఛీ! ఛీ! ఎంత సిగ్గుచేటు. భర్తను తను చాలా గొప్పగా ఊహించుకుంది. కాని ఇంతటి స్త్రీ లోలుడని అనుకోలేదు. అతన్ని తలుచుకుంటుంటే అసహ్యమేస్తుంది.

దుర్మార్గుడు! తనని ఎంత మోసం చేసాడు. రానియ్యి చెప్తాను. తను ఎలాగూ వెళ్ళిపోవాలనుకుంటుంది. కాబట్టి అతని పరువు తీసిగానీ పోదు. నలుగురిలో తలెత్తుకుని తిరగకుండా చెయ్యాలి. తనకింత అన్యాయం చేసాడు కాబట్టి అంతకంత అనుభవించేలా చెయ్యాలనుకుంది.

ఉదయం నుంచి కాఫీ తప్ప కడుపులో ఏంలేకపోవడం, రాత్రంతా ప్రయాణంలో నిద్రలేకపోవవంతో నీర్సంగా వుంది. వంట చేసుకోవాలనిపించక అలా సోఫాలోనే కూర్చుండిపోయి కాస్సేపటికి నిద్రలోకి జారిపోయింది వనజ. అలా ఎంతసేపు నిద్రపోయిందో ఆమెకే తెలియదు. కాలింగ్‌బెల్ మోగిన శబ్ధానికి మెలకువ వచ్చింది. టైమ్ చూస్తే అయిదు గంటలు దాటింది. భర్తేమో అనుకుంది. వెంటనే వెళ్ళి తలుపు తియ్యాలనిపించలేదు. అదేపనిగాఇ మోగుతుంటే వెళ్ళి తలుపు తీసింది.

ఎదురుగా ఇద్దరు అపరిచిత వ్యక్తులు - ఆడ, మగ. ఆమెకు పాతికేళ్ళుంటాయి. చాలా అందంగా ఉంది. అతనికీ

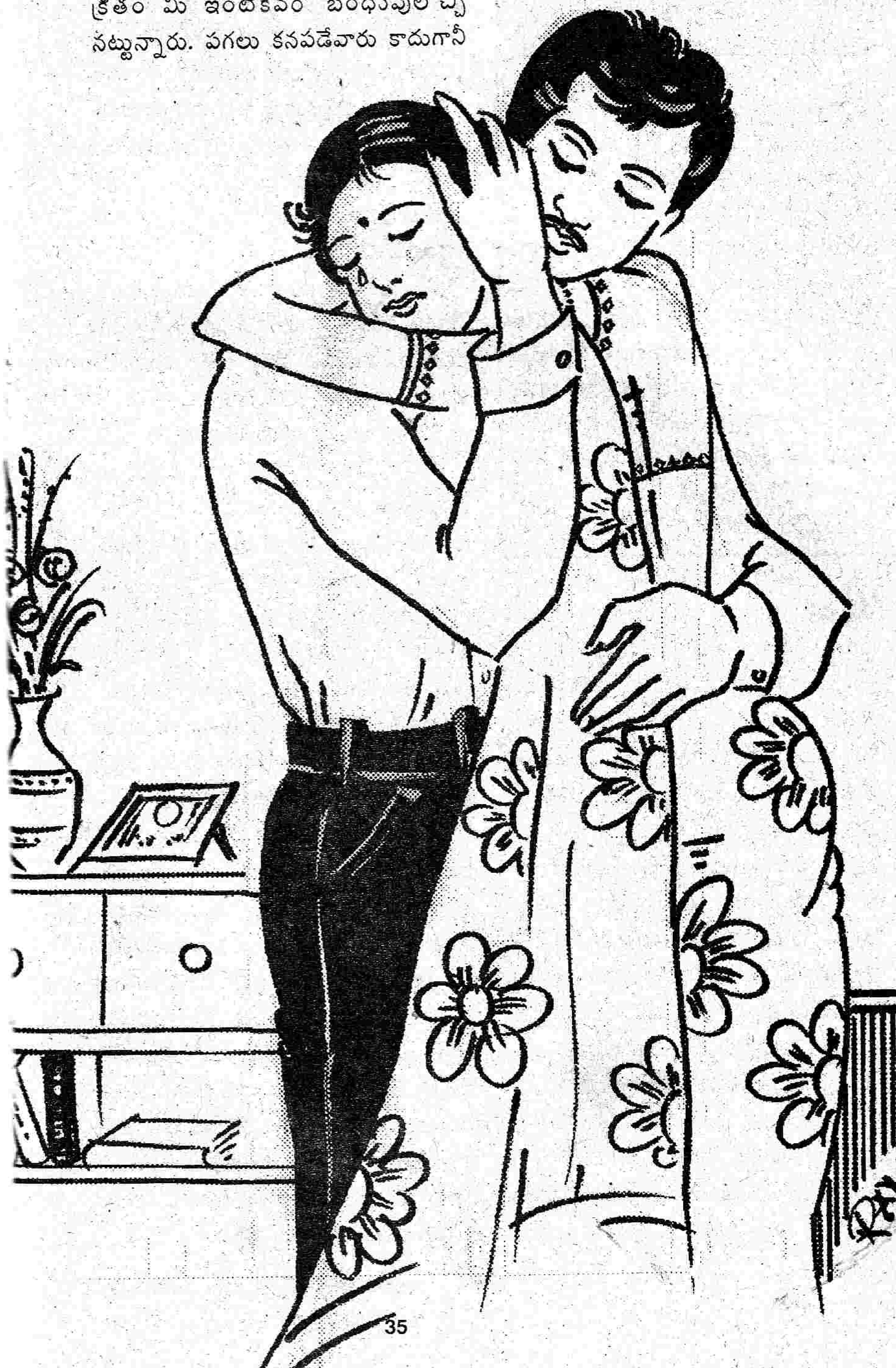

ముప్పయికి లోపే వుంటాయి. అతనూ అందంగానే వున్నాడు.

"నమస్కారమండీ. నాపేరు సత్యమూర్తి. శంకరం స్నేహితుణ్ణి. ఈమె నా శ్రీమతి. ఇద్దరం స్టేట్‌బ్యాంకులో పని చేస్తున్నాం" అన్నాడతను.

"రండి" అంటూ పిలిచింది. ఇద్దరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు.

"శంకరం ఇంకా రాలేదాండి. మీరు ఉదయమే వచ్చినట్టున్నారు. మీ ఇద్దరికీ థేంక్స్ చెప్పిపోదామని వచ్చాం"

"ఎందుకండి?" మతిపోతోంది వనజకు.

"ఎందుకేమిటండీ. మీరు వూరి కెళ్ళినందుకు శంకరం మాకు మరిచిపోలేని హెల్ప్ చేసినందుకు"

"మీరు చెప్పేదేమిటో నాకు అర్థం కావడంలేదు" అంది వనజ.

"మీకు విషయం తెలియదు కదూ. అంతా చెప్తాను. వినండి. వేమిద్దరం చాలాకాలం నుంచి ప్రేమించుకుంటున్నామండి. కులాలు వేరు కావడంతో పెద్దలు మాపెళ్ళికి ఒప్పుకోలేదు. ఇంక లాభం లేదనుకుని వారం రోజుల క్రితం శంకరం లాంటి ఫ్రెండ్స్ సహాయంతో గుళ్ళో పెళ్ళి చేసుకున్నాం. తను వర్కింగ్ హాస్టల్లో వుండేది. నేను ఫ్రెండ్ రూమ్‌లో వుండేవాణ్ణి. ఇల్లు దొరికే వరకూ హోటల్లో రూమ్ తీసుకుని వుందామనుకున్నాం. కాని మీరు వూరు వెళ్ళారని, పదిరోజుల వరకు రారని చెప్పి శంకరం మమ్మల్ని మీ యింటికి తీసుకొచ్చి మీ బెడ్‌రూమ్ మాకిచ్చాడు. ఈ వారం రోజులు స్వంత ఇంట్లో వున్నట్టే ఆనందంగా గడిపాం. హోటల్లో అయితే అలా వుండలేం కదండీ. దానికి మీకెంతో కృతజ్ఞతలు. ఈరోజు మీరొచ్చేస్తారని శంకరం చెప్పాడు ఈలోగా ఇల్లు వెతుక్కున్నాం ఈరోజే అందులో చేరుతున్నాం. మీరిద్దరూ ఒక్కసారి మా ఇంటికి తప్పకుండా రావాలి" అన్నాడు సత్యమూర్తి.

"ఉదయం ఆలస్యంగా లేవడంతో బేంకు వెళ్ళే హడావిడిలో బెడ్ సర్దకుండా వెళ్ళిపోయాం. రూమంతా గందరగోళంగా వుండి వుంటుంది. వెరీసారీ అండీ" అంది సిగ్గుపడుతూ సత్యమూర్తి భార్య.

వనజకు మతిపోతోంది వారి మాటలు వింటుంటే.

దూరం

ఇండస్ట్రీలో గ్రూపిజం ఎక్కువై పోయింది. ఒక్కో గ్రూపు ఒక్కో హీరోయిన్‌ని కొంతకాలం మెయిన్ టెయిన్‌చేసి వదిలేస్తుంది. నేను మొదటి నుంచి గ్రూపులకు, చెంచాలకు దూరంగా ఉన్నాను. కేవలం నా అందం, టాలెంట్‌తో కొట్టుకొచ్చాను. ఈరోజు అందం, టాలెంటు అవసరం లేదు. ఇంకో టాలెంట్ ఉండాలి. ఆ ఇంకో టాలెంటున్న వాళ్ళే నిలదొక్కుకో గలరు. లేదా నిలువనీడ లేకుండా పోతారు. అయినా చీప్ పాలిటిక్స్‌కి ఎప్పుడూ దూరం గానే ఉంటాను అంటోంది జూహీచావ్లా.

ఇంతవరకు తను ఊహించిందేమిటి? ఇప్పుడు జరుగుతున్నదేమిటి? భర్తను ఎంతెలా అపార్థం చేసుకుంది.

వెళ్ళొస్తామని చెప్పి వాళ్ళిద్దరూ చేతులు జోడించి వనజ దగ్గర శలవు తీసుకుని వెళ్ళిపోయారు. ఇంక నిలబడలేక సోఫాలో కూలబడి మోకాళ్ళలో తలపెట్టుకుని వెక్కివెక్కి ఏడ్చింది వనజ.

భర్త విషయంలో ఎంత దారుణంగా ఆలోచించిందితను. కనీసం భర్త వచ్చేంత వరకు ఎదురుచూసి విషయం తెలుసుకోకుండా ఏవేవో ఊహించేసుకుని అతన్ని అనుమానించింది. ఇప్పుడు నిజంగా భర్తకు ముఖం చూపలేక చచ్చిపోవాలనిపిస్తోంది. భర్తమీద తనకెంతో నమ్మకం వుందనుకుంది. కానీ తననంత గాఢంగా ప్రేమించిన వ్యక్తిని ఎంతెలా అపార్థం చేసుకుంది.

ఛీ! ఛీ! తనమీద తనకే అసహ్యం వేస్తుంది. భర్త వచ్చిన వెంటనే క్షమాపణ కోరుకోవాలి. ఆయన తప్పకుండా క్షమిస్తారు.

వనజకిప్పుడు మనస్సంతా దూది పింజలా అయిపోయింది. భర్తవచ్చే సమయమయ్యింది. ఆయనొచ్చేసరికి ఈ అవతారంతో వుండాలంటే సిగ్గనిపించింది. వెంటనే అక్కడ నుంచి లేచి బెడ్‌రూమ్‌లో కెళ్ళి బెడ్‌మీద నుంచి దుప్పటి తీసేసి రూమంతా శుభ్రం చేసింది. బెడ్‌మీద తెల్లదుప్పటి పరచింది. వీధిలోకి పూలమ్మే వాడొస్తే నాలుగు మూరల సన్నజాజుల దండ, నాలుగు గిద్దల విడిమల్లెపూలు కొంది. మల్లెపూలను బెడ్‌మీద చల్లింది. టీ పెట్టి ఫ్లాస్క్‌లో పోసింది. ఇంటిదగ్గర నుంచి తెచ్చిన స్వీటు, హాటు ప్లేట్లలో సర్ది బెడ్‌రూమ్‌లో పెట్టింది. అభ్యంగన స్నానం చేసి తెల్లచీర కట్టుకుంది. తల్లో సన్నజాజుల్ని తురుముకుంది. అందంగా అలంకరించుకుని భర్తకోసం ఎదురు చూస్తూంది వనజ. మరో పావుగంటకు శంకరం వచ్చిన స్కూటర్ శబ్దం వినిపించింది.

అలసిన ముఖంతో గుమ్మం దగ్గర నిలబడ్డ శంకరాన్ని చూసి దుఃఖం వచ్చేసింది వనజకు. పరుగున వెళ్ళి అతని గుండెలో ముఖం దాచుకుని వెక్కి వెక్కి ఏడ్చింది.

కంగారు పడ్డాడు శంకరం.

"ఏమిట్రా వనజా? ఎందుకు ఏడుస్తున్నావు? నువ్వు ఉదయం వస్తే నేను ఇప్పుడు వచ్చాననా. తొందరగా రావాలనుకున్నా వీలుకాలేదు. ఈరోజుతో ఇన్‌స్పెక్షను అయిపోయింది. రేపు శలవు పెట్టేశాను. ఇక రోజంతా నీతోనే వుంటాను. సరేనా?" అన్నాడు శంకరం అనునయంగా. భర్తను వదలకుండా అలాగే కరుచుకుపోయింది. మంచుకరిగినట్టు వనజ కళ్ళలో నుంచి నీళ్ళు అతని గుండెల్ని తడుపుతున్నాయి.

"ఏమిట్రా పిచ్చీ! సారీ చెప్పానుగా. ఇంకెప్పుడూ నిన్ను విడిచి అన్ని రోజులు వుండను. నువ్వులేక నేను పిచ్చి వాణ్ణయిపోయిను తెలుసా?" భర్త అలా అంటుంటే పశ్చాత్తాపంతో దహించుకుపోయింది వనజ.

నన్ను క్షమించండి. మీ గురించి ఎంత చెడుగా ఆలోచించానో తలుచుకుంటుంటే నామీద నాకే అసహ్యం వేస్తుంది. నన్ను తిట్టండి....కొట్టండి అని పైకి అనాలనుకుంది. కానీ శంకరం వనజనేమీ మాట్లాడనీయకుండా బెడ్‌రూమ్‌లోకి నడిపించుకుపోయాడు.